

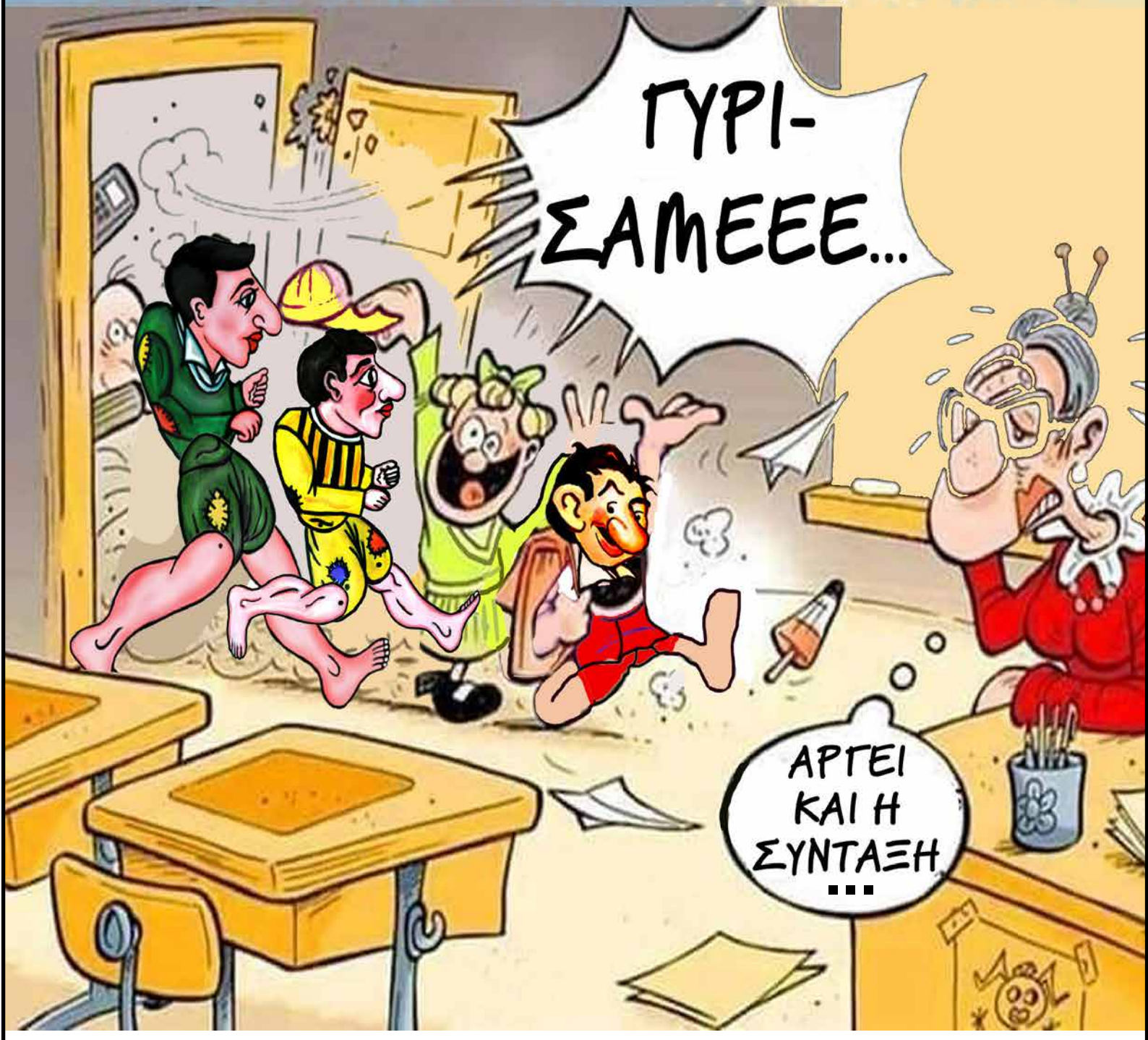

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

ΑΛΟΤΟ-
ΚΡΙΤΟΣ

Μηνιαία ανεξάρτητη-αδέσμευτη ηλεκτρονική έκδοση,
σε θέματα Θεάτρου Σκιών, σάτιρας και ευρύτερης ενημέρωσης
Περίοδος Α' Τεύχος 61 Σεπτέμβριος 2024

ΑΛΟΓΟΚΡΙΤΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

Γράφει ο Πάνος Καπετανίδης

1) ΧΑΡΔΑΛΙΑΣ: «Θα πατάξουμε τη διαφθορά» (?????)

Δεν πατάσσεται η διαφθορά των Δημοσίων Υπαλλήλων. Πρέπει να απολυθούν ΟΛΟΙ και να προσληφθούν νέοι και με άλλο εργασιακό καθεστώς. Να κρίνονται και να απολύονται με κάθε παράπτωμα.

Ακόμα και ένας να μείνει από τους παλιούς θα μολύνει με διαφθορά και τους καινούργιους. Τελευταίο θέμα ήταν η αποκάλυψη κυκλώματος, που λυμαινόταν ακίνητα του Δημοσίου και εξιχνιάστηκε από το Τμήμα Δίωξης Εκβιαστών της Διεύθυνσης Ασφάλειας Αττικής, μετά από καταγγελία 47χρονου υπάλληλου της Εταιρείας Ακινήτων Δημοσίου (ΕΤΑΔ), ο οποίος δέχθηκε επίθεση στην αυλή του σπιτιού του. Σύμφωνα με τις αρχές, τα μέλη του κυκλώματος υπαλλήλων της ΕΤΑΔ προέβαιναν σε παράνομες μισθώσεις ακινήτων, χωρίς ποτέ το Δημόσιο να εισπράττει έσοδα. Μάλιστα, τα διαφυγόντα κέρδη υπολογίζονται σε περισσότερα από 400.000 ευρώ.

Ασα, ρε Χαρδαλιά, όνειρα βλέπεις...

2) Οι Ολυμπιακοί αγώνες της συμφοράς και της ξεφτίλας

Ξεκινώντας από την Ολυμπιακή «δάδα», που στα μάτια μου έμοιαζε με δύο μπουκάλες (γαλλικής) σαμπάνιας, κολλημένες στον πάτο η μία με την άλλη, πηγαίνω στην αποτυχημένη, έως σημείο μπουρδας, «τελετή έναρξης», ενώ καθημερινά παρουσιάζονταν στοιχεία της προχειρότητας της διοργάνωσης, έως παραποίησης ολυμπιακών συμβόλων και ιδεωδών (βλέπε, μαϊμού Ολυμπιακός "βωμός" με Led και ατμό αντί για φλόγα), του δήθεν καθαρισμένου Σηκουάνα, της νοθείας αποτελεσμάτων στο άθλημα της ξιφασκίας από Γάλλους κριτές (Έκλαψε, για τον αποκλεισμό, η Δώρα Γκουντούρα: «Η διαιτησία είναι δικαιολογία των αδύναμων»).

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Πάνος Β. Καπετανίδης

Τηλέφωνο: 210 46 16 664

Διόρθωση κειμένων:

Θωμάς Αθ. Αγραφιώτης

Εξώφυλλο:

Πάνος Καπετανίδης

Τα κείμενα, που φιλοξενούνται στο ψηφιακό έντυπο **“Ο Καραγκιόζης Αλογόκριτος”**, εκφράζουν τις προσωπικές απόψεις των συντακτών τους, κάτι που δεν συνεπάγεται υποχρεωτικά και την αποδοχή τους από τους υπεύθυνους της ύλης του.

Τέλος, η τελετή δεν άφησε αλώβητη ούτε τη θρησκευτική συνείδηση, όταν διακωμώδησε με τη «Χοντρή του Θησαυρού» το... «Μυστικό Δείπνο»... (Ας έκαναν, αν τολμούσαν, για κάποιο μουσουλμανικό σύμβολο).

Όπως φαίνεται, το ενδιαφέρον των διοργανωτών ήταν να δείξουν την πόλη του Παρισιού για τουριστικούς λόγους και τη δήθεν «συμπερίληψη» των ΛΟΑΤΚΙ, των μεταναστών και των «δικαιωματιστών» που, ως φαίνεται, έχουν κατακλείσει τα κρατικά πόστα. Ένα από τα πολλά ευτράπελα ήταν και το πρόβλημα που αντιμετώπισε η Εθνική μας ομάδα του πόλο ανδρών, όταν επέστρεφε στο Ολυμπιακό Χωριό μετά από προπόνηση και ένα Ι.Χ. εμπόδιζε την πορεία του λεωφορείου της, σε στενό δρόμο της γαλλικής πρωτεύουσας. Οι Έλληνες διεθνείς χρειάστηκε να μετακινήσουν όλοι μαζί το Ι.Χ. εκτός δρόμου, ώστε να μπορέσει να περάσει το πούλμαν...

Τα παραπάνω, νομίζω, ότι επαναφέρουν το ζήτημα της ΜΟΝΙΜΗΣ τέλεσης των Ολυμπιακών Αγώνων στη γενέτειρά τους, Ελλάδα, όπου το 2004 διεξήχθησαν οι ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ!

3) Ένας «υδρογειοκέφαλος» ονόματι Χωστής Χατζηδάκης.

Ναι! Δεν καταλάβατε λάθος. Μετά από τη «διασύνδεση POS-Ταμειακής», έχουμε και την «Ηλεκτρονική τιμολόγηση». Όσοοοοχι το ηλεκτρονικό τιμολόγιο, που εκδίδαμε εμείς οι καραγκιοζοπαίχτες (και άλλοι επαγγελματίες), αλλά την τιμολόγηση μέσω παρόχου, για την όποια σύμβαση εργασίας μετά από την 1/6/2024. Και τι θα πει αυτό; Θα πει ότι στη ζωή του βαρεμένου από τα μύρια προβλήματα βιοπαλαιστή-ελεύθερου επαγγελματία, μπαίνει άλλο ένα χαράτσι για κάποιους ενδιάμεσους λωποδύτες, δήθεν για να παταχτεί η φοροδιαφυγή. Χαράτσι, που κυμαίνεται αρχικά από 150 μέχρι 400 ευρώ και 80 έως 150 ευρώ το χρόνο στη συνέχεια, για συμβάσεις με Δημόσιους, αλλά και ιδιωτικούς, φορείς ανάλογα με τον τζίρο και τον αριθμό παραστατικών.

Μάλιστα, μέχρι 31/5/24 ίσχυε η απαλλαγή των συμβάσεων μέχρι 2.500 € (λογικό), αλλά μετά από την 1/6/24 καταργήθηκε αυτή η εξαίρεση (γιατί;)...

«Κύριε» υδρογειοκέφαλε Χατζηδάκη, θα προσπαθήσω να κλείσω ένα ραντεβού μαζί σου (όποτε μου το κλείσουν οι παρατρεχάμενοί σου), για να σταθώ απέναντί σου και να σε φτύσω.

4) Οι βρωμά οι κλεφταράδες.

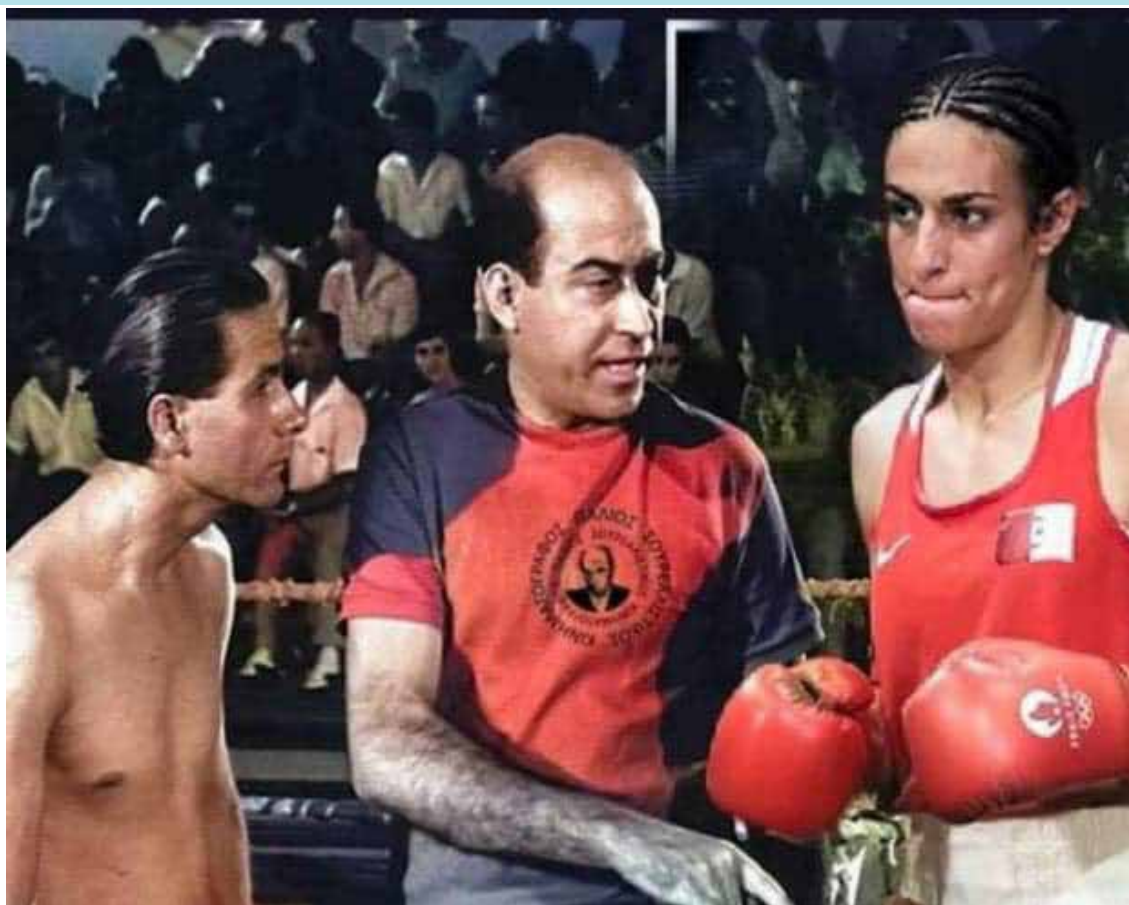

Γυρνώντας από το εξοχικό μου στην οικία μου, για να φορτώσω τα εργαλεία μου, για να πάω σε παράσταση, έπεσα πάνω σε ένα αναπάντεχο γεγονός. Είχε αφαιρεθεί η χάλκινη σωλήνα μεταφοράς πετρελαίου, που ήταν στερεωμένη στον ένα τοίχο, με βάρβαρο τρόπο. Είναι η δεύτερη φορά που γίνεται αυτό, ενώ και από το εξοχικό μου, στην Σαλαμίνα, έχουν κλαπεί και οι σωλήνες του νερού. Οι καταραμένοι κλεφταράδες έχουν την πολιτειακή ονομασία (β)βρωμά, ενώ εγώ τους λέω Γύφτους και, αν θέλετε, πείτε με και ρατσιστή και ό,τι άλλο θέλετε. Κατά τη γνώμη μου, είναι η χειρότερη φυλή στον κόσμο, άτιμη φάρα, που οι δικαιωματιστές, που έχουν κατακλείσει τις κοινωνίες, προσπαθούν, λένε, να τους αφομοιώσουν με διάφορες καταδικασμένες εκ των προτέρων μεθόδους. Διαρκείς οικονομικές ενισχύσεις για σπίτια, σχολεία, για τα παιδιά τους και άλλες χορηγίες, λεφτά που τα αφαιρούν από συνεπείς φορολογούμενους, για να τα πετάξουν σε ένα πηγάδι δίχως πάτο, χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα. Νοικιάζουν παλιά σπίτια, για να έρθουν όσο πιο κοντά στη «λεία»

τους, κλέβουν ρεύμα, νερό, ενοχλούν τους γείτονές τους με υπαίθρια γλέντια, φωνασκίες και ό,τι χωράει ή δεν χωράει ο νους ενός φυσιολογικού πολίτη, άσε που το σπίτι το νοικιάζει μια «οικογένεια» και στο τέλος μένει ολόκληρη φάρα. Η πολιτεία διαρκώς μιλάει για τον αστυνομικό της γειτονιάς, ενώ κυριολεκτικά έχουν φέρει τη μάστιγα της γειτονιάς. Κάτι πρέπει να γίνει με δαύτους, με πρώτο τη διακοπή κάθε χορηγίας βοηθημάτων και επιστροφή των γύφτων στα τσαντρία τους.

**Πού
πας,
ρε
Τρύφω-
να;**

Και μια δελοιογραφία

Η «Εφημερίδα των Συντακτών» έκανε μια ενδιαφέρουσα αναφορά στον προσφάτως ελαχίστο ευρωβουλευτή Κύπρου, υόριο Φειδία Παναγιώτου, στο φύλλο του Σαββάτου 15 και Κυριακής 16 Ιουνίου 2024, στη σελίδα 19 και σε σχέση με το όνομα του «Καραχιούζη» από όπου του ορολοχία. Στο ίδιο φύλλο και στη σελίδα 32, έγινε και μια πιο μικρή, αλλά εξίσου ενδιαφέρουσα στο «Θέατρο Σιμών» της Καλαίας:

«Αυτό που παραμορφούμε λοιπόν δεν είναι η χαιστραχουδισμένη παρινόρθεση της δυτικής ηγεμονίας, αλλά η συνεχής διαμόρφωση της στρατηγικής συνεργασίας

της Μόσχας με το Πεκίνο, μιας συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα που αργά αλλά συνεχώς μέσω των BRICS+ σε ολόκληρο το "ευρασιατικό Νότο", όπως απομαρτίζεται για ο αναπτυσσόμενος υόσμος. Έτσι, αυτές τις μέρες "και σε αντιπαράθεση με το Θέατρο Σιμών της Καλαίας, αλλά και την επερχόμενη όηθεν ειρηνευτική σύνοδο στην Ελβετία, όπου η Ρωσία δεν υπήρθε και πραγματοποιήθηκε στη όηθεν... απομονωμένη και διαβόητη Ρωσία σύνοδος των υπουργών Εξωτερικών των BRICS, στην οποία έγινε γνωστό αφενός ότι αιόμα τριάντα (!) χώρες από την

Ασία, την Αφρική και την Νότια Αμερική, ανάμεσα τους και η Τουρκία, έχουν ευφράσει ενδιαφέρον για να μπουν στη νέα λέξη και αφ' ετέρου ότι η περιφνημητική "αποδοχαιοποίηση" του διεθνούς εμπορίου προχωρά παρά ταχύτερα από το προβλεπόμενο».

ότι άσχημο, προφανώς, συνέβη «στη σύνοδο κορυφής του G7 στο Φαζάνο της Καλιφόρνια» «ευεί όπου φάνηκε ξευδάθρα για μια ακόμη φορά τόσο χερσά δεμένοι είναι οι ιδανικοί αυτοχείρες Ευρωπαίοι ηγέτες στο αμερικανικό αερογναυτοφόρο».

<https://www.efsyn.gr/stiles/dromoi-logia/436672...ειναι-polla-ta-lefta-bolontia>

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΕΛΙΔΑ Κυριακή 30 Ιουνίου 2024

Οι «απέξω» και οι «απομέσα»

Του ΜΙΧΑΗΛ ΤΣΙΤΣΙΝΗ

Λύπηση
Μπορεί να σε μισούν. Μπορεί να σε κλέβουν. Αλλά σπογγόετοι να σε ληστώνει. Γιατί, αν οι ληστές, δεν μπορούν να σε εμπιστευτούν. Ο κλόνας, σφραγίζει προ-πολιτικές. Στην πολιτική, όμως, πολλά κίνονται από τα ένστικτα που προηγούνται της συγκρότησης, της πολιτικής αγοράς. Η εμπόση του ΓΓΟ Μπόλτον στο γρηπίζ με τον Μπόλτον Τζορτζ ήταν για λόγους, κυριολεκτικά. Εκτός από τους κορεστικούς πολιγαρισμούς των αντιπάλων του, ενέπνευσε οίκου. Η εντύπωση δόθηκε τον Αμερικανό πρόεδρο και τα επεισόδια της όπιας του, κυρίως στο μέσο της, ανάμεσα, της, αμερικανικής οικονομίας. Η σημαντική επίδοση μετράει ως προς ελπίδα και στη σφαγή έβλεπε κινείται την αμερικανική δημοκρατία να προσπαθεί να αναρροπαθεί τον εαυτό της, απέναντι στην πιο αριστερή και για μια στιγμή να φέρει στο έλεος, μιας φφφφφ, να μην μπορεί να αρθρώσει λέξη, τους είναι όλα αργά, τους απεπλάθει πολλές κηφές και πολλά προσδοκία για

Δουκάτα
Οέλι, λέει, «απέξω» στη ΠΑΓΟΣ. Σε υπερβεί πρώτα τα τριάντα όλοκληρο.

Οι βουλευτές - γόντες της δυσφορίας μπορεί να τα μεταφέρουν χωρίς να τα συμμερίζονται. Μπορεί να ξεκουσθούν τις «αγανίες» με ένα υπηρεσιαγέλι. Αλλά δεν τις έχουν επι...

στα ιδιότελα κέντρα των τοκιστών της δημοκρατίας. Ή να κοπάζει το θηρίο κεφάλαιο που τοκίζουν. Πρέπει να κατοχυρωθεί στην ανάνηστα τομιάτα της για να δει το data των δημοσκοπώντων. Η ημερίνα να ημερίνα...

Η μάλλον: Αν υπάρχει κοινωνική αντιπαράθεση, να ίδια θα λείπει. Δεν θα κομίζει τόσο «αναλλοτριωμένα προγράμματα» - προσπαθώντας να πιάσει το εκέει με εκέει. Αν θα παίζει την κούβ...

Θωμάς Αθ. Αχραφιώτης (Πατριάρχης ή Πατριάρχος)

Παρασκευή, 27 Ιουνίου, 2024

efsyr

ΑΠΕΡΜΑ: 30 ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΜΑΝΟ ΧΑΤΣΙΔΑΚΗ

ΕΙΣΤΗΝ ΕΛΠΙΣ

• ΔΕΥΤΕΡΟ-ΛΙΣΤΑ 16.06.24 10:42 Γλυφές Τελέφος

Είναι πολλά τα λεφτά, Βολόντια!

Αυτοί που πρωτίστως θα κληθούν να πληρώσουν την αναπόδραστη λυστήρα του Νέου Ψυχρού Πολέμου είναι: οι Ευρωπαίοι καταναλωτές.

A+ f A- X

ΤΟ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΙΚΟΝ

του Θωμά Αθ. Αγραφιώτη
6ο) Φειδίας

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ποιος είναι ο Φειδίας;
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Αρχαίος Έλληνας γλύπτης, ζωγράφος, αρχιτέκτονας.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δεν εννοώ αυτόν.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Ε, τότε, ποιον εννοείς;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τον Κύπριο.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Από την αρχαία Κύπρο;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τι αρχαίος; Πιτσιρικάς είναι.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Και τι έχει κάνει αυτός;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Έβαλε για βουλευτής.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Και τι σε νοιάζει εσένα;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Με νοιάζει, γιατί εκλέχτηκε.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Πού; Στην Κύπρο;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Όχι! Στο εξωτερικό!
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Στην Ευρώπη;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναι, στην Μερόπη!
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Εννοώ στην Ευρωβουλή;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δεν έχω ευρώ να σου δώσω.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Εννοώ ότι εκλέχτηκε ευρωβουλευτής;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναι, κάτι τέτοιο.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Στις Βρυξέλλες.

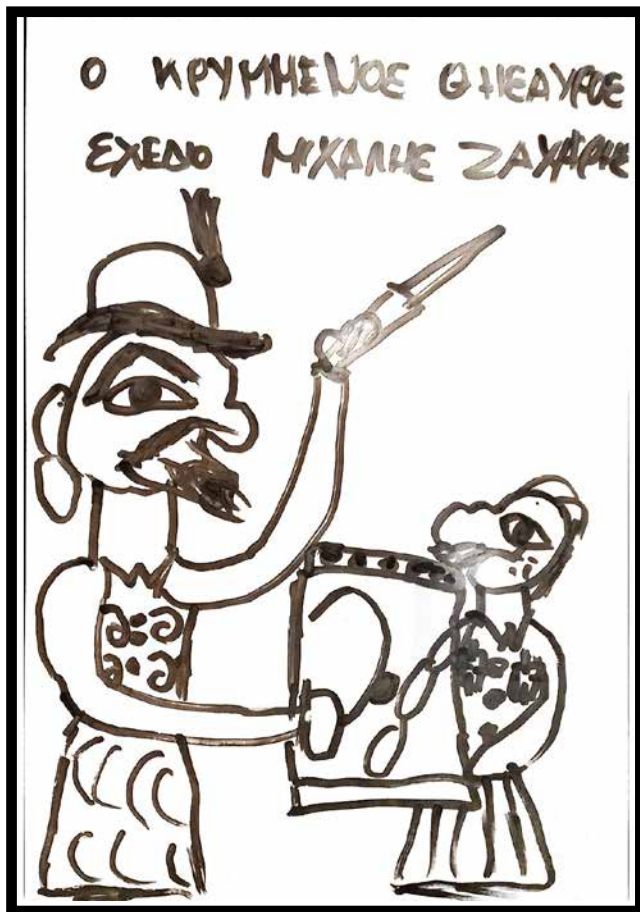
Σ. ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ

Γ. ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ποιες ομπρέλες;
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Είναι και γιος παπά.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μακάριος!
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Όχι, ο Μακάριος ήταν στα παλιότερα χρόνια.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δηλαδή;
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Υπάρχουν, Καραγκιόζη μου, πολλοί παπάδες.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Και τι με νοιάζει εμένα αυτό;
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Ο Μακάριος ήταν Αρχιεπίσκοπος Κύπρου.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Εγώ άλλον εννοώ.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Εντάξει, αλλά γιατί μου μπλέκεις τους παπάδες;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Παπά παιδί, διαόλου εγγόνι, λένε.
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Σταμάτα να μιλάς προσβλητικά.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δήλωσε: «Ακόμη κι αν με θεωρούσες Καραγκιόζη».
ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Ποιος το δήλωσε αυτό; Ο Φειδίας; Εσένα εννοούσε;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Έλα ντε; Μπλέχτηκε η γραβάτα με το σώβρακο.

Μας στέλνει ζωγραφιές
ο ΘΑΝΑΣΗΣ από τα Γρεβενά

Οι Ευτράπεζες Ιστορίες του Νασρεντίν Χότζα

Επιμέλεια κειμένων:
Πάνου Καπετανίδη

113. - ΤΟ ΚΑΦΤΑΝΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΑΜΑΡΙ ΤΟΥ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Μια μέρα, ο Χότζας πήγαινε με το γαϊδάρό του στο κτήμα του.

Στο δρόμο, του ήρθε να κάνει το ψιλό του νερό.

Κατέβηκε από το γαϊδάρό του, έβγαλε το καφτάνι του, το έριξε πάνω στο σαμάρι και τραβήχτηκε λίγο παράμερα για την ανάγκη του.

Στο μεταξύ, ένας κλέφτης πήρε το καφτάνι και το έβαλε στα πόδια.

Όταν ο Χότζας γύρισε κοντά στο γαϊδάρο, είδε με απορία πως έλειπε το καφτάνι του.

- Πού είναι, ρε, το καφτάνι μου; λέει του γαϊδάρου.

Ο γαϊδαρος, φυσικά, μιλιά!

- Έτσι είσαι εσύ; Να, λοιπόν και εγώ, λέει ο Χότζας.

Και παίρνοντας, με αγανάκτηση, το σαμάρι από τη ράχη του γαϊδάρου, το βάζει στη δική του ράχη και προσθέτει:

- Φέρε το καφτάνι μου, να πάρεις το σαμάρι σου!

(Καφτάνι= Κιμονό, ριχτό φόρεμα, σήμερα παραλίας)

114. - ΤΑ ΦΑΡΔΟΜΑΝΙΚΑ

Μια φορά, προσκάλεσαν τον Χότζα σε ένα γάμο. Ο Χότζας πήγε εκεί, όπως ήταν, με τα παλιά του ρούχα, και για τούτο κανείς δεν του έδωσε προσοχή και μάλιστα αντιλήφθηκε τους συμπεθέρους που σιγανομιλούσαν και συζητούσαν, αν έπρεπε να τον κρατήσουν στο τραπέζι, με αυτό το χάλι που ήταν.

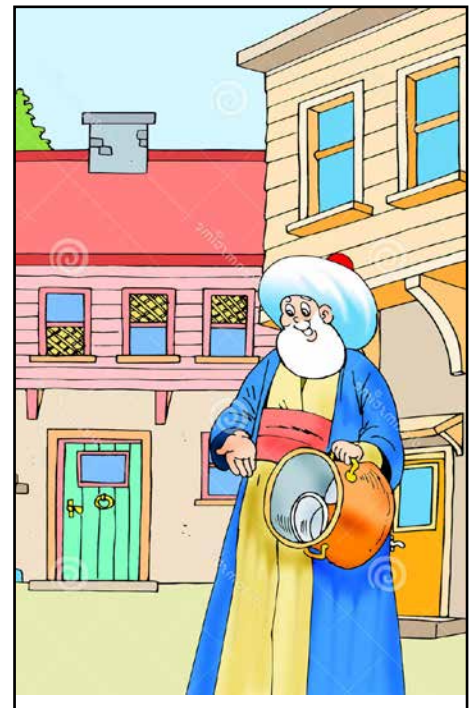
Δεν έχασε καιρό και μονομιάζ έτρεξε στο σπίτι του, φόρεσε το καινούριο του καφτάνι με τα φαρδιά μανίκια και γύρισε στο γάμο.

Μόλις τον είδε ο πατέρας του γαμπρού, έτρεξε να τον συναπαντήσει με μύριες περιποιήσεις και τιμές και τον έβαλε να καθίσει στην πάνω μεριά του τραπεζιού, δείχνοντάς του το δρόμο και λέγοντας:

- Από εδώ, Χότζα μου, από εδώ!

Μα, την ίδια στιγμή, ο Χότζας έπιανε τα φαρδιά του μανίκια, τα άπλωνε εμπρός και τους έλεγε με σεβασμό:

- Περάστε, μανικές μου, περάστε, από εδώ, από εδώ!

Μερικοί προσκαλεσμένοι, που τον γνώριζαν, τον ρώτησαν, γιατί το έκανε αυτό.

- Ε, φίλοι μου, τους αποκρίθηκε ο Χότζας, τη σήμερον ημέρα τα φαρδομάνικα έχουν την τιμή.

115. - ΤΟ ΚΑΦΤΑΝΙ ΤΟΥ ΚΑΔΗ

Μια μέρα, ο Καδής πήγε μεθυσμένος στο αμπέλι του και εκεί, μην μπορώντας πια να κρατηθεί στα πόδια του, από το βάρος του κρασιού, που είχε μέσα του, έπεσε σαν ένα γουρούνι, μέσα σε ένα χαντάκι, που περνούσε πλάι από το αμπέλι του και αποκοιμήθηκε βαθιά.

Κατά σύμπτωση, εκείνη την ημέρα, ο Χότζας είχε βγει με το μαθητευόμενό του, στον κάμπο, για περίπατο και περνώντας από εκείνο το μέρος, είδε τον Καδή, που ήταν ξαπλωμένος στο χαντάκι, αναίσθητος από το μεθύσι.

- Αυτόν δεν τον λυπούμαι, που κυλιέται εκεί μέσα στο βούρκο, είπε στο μαθητευόμενό του. Τώρα, βρίσκεται στο αληθινό του στοιχείο! Μα λυπούμαι αυτό το καφτάνι, που λερώνεται μαζί του στις λάσπες! Κρίμα ένα τέτοιο ωραίο καφτάνι! Σήκωσέ το από εκεί!

Ο μαθητευόμενος έσκυψε, σήκωσε το καφτάνι και το έδωσε του Χότζα, που το έριξε αμέσως στους ώμους του και έφυγαν από το μέρος εκείνο.

Κατά το δειλινό, ξύπνησε, τέλος, ο Καδής και βλέποντας πως του έλειπε το καφτάνι, έτρεξε στο Δικαστήριο και έστειλε τους κλητήρες, για να ψάξουνε παντού για το καφτάνι. Οι κλητήρες, περνώντας από ένα δρόμο, αντάμωσαν τον Χότζα, που φορούσε ακόμα το καφτάνι του Καδή.

Τον έπιασαν αμέσως και τον οδήγησαν στο Δικαστήριο, όπου ο Καδής του είπε:

- Ε, Χότζα! Πού το βρήκες αυτό το καφτάνι;

- Καδή μου, απάντησε ο Νασρ-εν-Ντιν, είχα βγει περίπατο με το μαθητευόμενό μου και εκεί που πηγαίναμε, είδαμε ένα μεθυσμένο, που κοιμόταν σαν γουρούνι, μέσα σε ένα χαντάκι, με όλον τον πισινό του έξω. Ο μαθητευόμενός μου, έσκυψε και τον σκέπασε και εγώ πήρα αυτό το καφτάνι και σκέπασα το πρόσωπό μου από ντροπή. Αν είναι δικό σου, πάρε το.

Φαντάζεστε, βέβαια, την απάντηση του Καδή.

- Όχι! Όχι! Πάρε το από εδώ! Δεν είναι δικό μου, είπε με αξιοπρέπεια και έφυγε βιαστικά από την πισινή πόρτα της σάλας.

116. - ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ

Μια φορά, οι συγχωριανοί του Χότζα τον έστειλαν αντιπρόσωπό τους στον αντιβασιλέα της χώρας. Ο αντιβασιλέας τον δέχτηκε με μεγάλες περιποιήσεις και τον παρακάλεσε να μείνει μερικές ημέρες στο σπίτι του. Μάλιστα, για να δείξει ακόμα καλύτερα την ευαρέσκειά του, διοργάνωσε ένα κυνήγι, όπου τον προσκάλεσε να λάβει μέρος πρώτος ανάμεσα στους πρώτους.

Μα, επειδή είχε ακούσει ότι ήταν άνθρωπος ευ-

τράπελος, πρόσταξε επίτηδες να του δώσουν ένα άλογο, που δεν περπατούσε καθόλου, για να δει τι θα έκανε.

Λοιπόν, συνέβη στο δρόμο, που πήγαιναν, να αρχίσει να βρέχει και ο καθένας βιάστηκε να τρέξει πιο γρήγορα, για να βρει κανένα δένδρο ή άλλο καταφύγιο, για να μην βραχεί, ενώ το σκνό άλογο του Χότζα περπατούσε σαν την μύγα.

Ο Χότζας δεν ανησύχησε από αυτό, αλλά με όλη τη συνηθισμένη του αταραξία, έβγαλε τα ρούχα του, τα έκανε μπόγο και τα έβαλε από κάτω του και όταν σταμάτησε η βροχή, τα έβγαλε πάλι στεγνά, από κει που τα είχε, τα φόρεσε και πήγε στο μέρος, που ήταν ο αντιβασιλέας με την ακολουθία του.

- Πώς; Εσύ δεν βράχηκες; του είπε ο αντιβασιλέας, απορημένος.

- Α, είπε ο Χότζας. Εμένα το άλογό μου πετούσε σαν την αστραπή και βλέπεις, ούτε σταγόνα δεν έπεσε πάνω μου.

Παραξενεύτηκε ο αντιβασιλέας, που άκουσε να έχει τέτοια προτερήματα το άλογο εκείνο, που ως τότε το θεωρούσε το χειρότε-

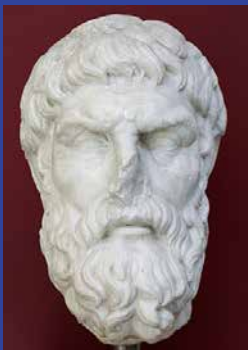
ρο από όλα του στάβλου του και όταν ύστερα από δυο μέρες βγήκε πάλι στο κυνήγι, καβαλίκεψε ο ίδιος εκείνο, δίνοντας στον Χότζα ένα άλλο.

Κατά σύμπτωση, άρχισε και εκείνη την ημέρα να βρέχει και όλοι έφευγαν, ενώ ο βασιλιάς δεν μπορούσε να κάνει ούτε βήμα με εκείνο το σκνό άλογο και έγινε μούσκεμα από τη βροχή.

Όταν ο αντιβασιλέας ξαναείδε τον Νασρ-εν-Ντιν, του είπε με οργή συνάμα και με παράπονο:

- Μου άρμοζε αυτό που μου έκανες, ύστερα από τόσες περιποιήσεις, που είδες από μένα, να με κοροϊδέψεις και να με κάνεις να βραχώ;

- Βασιλιά μου, απάντησε ο Χότζας. Γιατί θυμώνεις; Δεν είχες τοσοδούλα σκέψη, όπως είχα και εγώ, να βγάλεις τα ρούχα σου και να τα φορέσεις, άμα θα τέλειωνε η βροχή;

**Ο θάνατος δεν θα πρέπει να μας απασχολεί,
επειδή όταν εμείς υπάρχουμε, ο θάνατος δεν
είναι παρών και όταν ο θάνατος είναι παρών,
εμείς δεν υπάρχουμε.**

Επίκουρος, 341-270 π.Χ., αρχαίος φιλόσοφος

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ 1

Η Ελλάδα πεθαίνει

Χιλιάδες χρόνια πίσω, εκεί που οι ένδοξοι πρόγονοί μας, χτίσανε Παρθενώνα και έννοιες όπως τη δημοκρατία, τη φιλοσοφία και πολλά αλλά, σήμερα έχει καταλάβει τη θέση τους η αναρχία, η παρακμή των ηθών (ό,τι καταλαβαίνει ο καθένας), η αθεΐα, η βλασφημία, ο εξευτελισμός κάθε μορφής τέχνης και κάθε αξίας, που χαρακτήρισε για χρόνια πολλά τους προγόνους μας.

Αντί να καταφέρουμε να πάμε έστω και ένα βήμα πιο μπροστά από αυτούς (πνευματικά και ηθικά), οδεύουμε κατά πολύ προς την άβυσσο.

Ο Θανάσης Βέγγος μιλάει για το θάνατο της Ελλάδας και πως κάνει πολύ θόρυβο, καθώς γκρεμίζονται τα θεμέλια ολοκλήρου του πολιτισμού της ανθρωπότητας.

Από μεριάς μου, ως καλλιτέχνης του Θεάτρου Σκιών, παρατηρώ πως η τέχνη έχει παρακμάσει τόσο, που πλέον ο κόσμος έχει χάσει παντελώς το ενδιαφέρον του για αυτή την τόσο ενδιαφέρουσα μορφή θεάτρου, ένα παιχνίδι των σκιών, και μας κατατάσσουν σαν κλόουν, για να «παρκάρουν» για μια ώρα κάπου το παιδί τους.

Ίσως φταίει που τα ηνία της τέχνης τα κρατούν άτομα, χωρίς πάθος και μεράκι, με μόνο σκοπό το χρήμα, παίζοντας ένα φθηνό Καραγκιόζη, πατώντας στις πλάτες των ονομάτων των μαστόρων τους... (οποίος έχει τη μύγα..., έλεγαν στο χωριό μου).

Ίσως φταίει, που ο φορέας του κλάδου παραμένει ένας απλός παρατηρητής των γεγονότων, φοβούμενος μην χάσει την χρηματοδότηση από το υπουργείο, καθώς τα «κονέ» είναι δυνατότερα από κάθε σωματείο ή οργανισμό...

Ίσως φταίει η χωρίς λόγο διχόνοια μεταξύ των καλλιτεχνών, που οδηγεί σε παρατάξεις, αντί σε ομόνοια, για το καλό της τέχνης.Χ

Στην ταινία «Ο Δραπέτης», βλέπουμε όλους τους παλαίμαχους και τα δυνατά ονόματα να είναι μονοιασμένα σε έναν καφενέ και να κοιτάζουν μαζί το πώς θα ξεπεράσουν την τότε κρίση.

Η επάνοδος του Καραγκιόζη είναι δύσκολη, όχι όμως ακατόρθωτη... Πέρασε πολέμους και έζησε, πέρασε τη λαίλαπα του σινεμά και έζησε, δεν μπορεί μετά από τόσες κρίσεις να χάσει από ένα κινητό, από τις διχόνοιες και από τη φθηνία...

Θα ζήσει και θα καταφέρει να ξαναφτάσει στις δόξες του, όπως τα χρόνια του γέρο-Χαρίδημου, του Θεοδωρόπουλου, του Βάγγου, του Μόλλα και τόσων μαστόρων που απογείωσαν την τέχνη μας!

**Γ. Ευαγγελάτος,
Καλλιτέχνης Θεάτρου Σκιών**

ΤΟΥ ΠΑΝΟΥ ΚΑΤΕΤΑΝΙΔΗ

Εδώ
Γελάμε

«Ο Φειδίας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο!»

Μια γελοιογραφία της «Καθημερινής» & ο εκρηκτικός influencer της «βαθιάς Κύπρου»

Η γελοιογραφία ίσως ερμηνεύεται μέσω της «Εφημερίδας των Συντακτών», η οποία είναι απολύτως σαφής για τον προσφάτως εκλεγέντα ευρωβουλευτή Κύπρου, κύριο Φειδία Παναγιώτου, συνεπώς παραθέτουμε μαζί και το κείμενό της άνευ λοιπών προσθηκών:

«Το ιδεολογικό του στίγμα είναι θολό, ο λόγος του, πάντα στην κυπριακή ντοπιολαλιά, ακατέργαστος, απλοϊκός. Ωστόσο, ο αυθορμητισμός του είναι αφοπλιστικός. “Να πάρετε (την εκλογή μου) ως καμπανάκι για να εκσυγχρονιστείτε, να αφήσετε τους τσακωμούς μεταξύ σας και να ακούσετε τον λαό που υπηρετείτε... Δεν παίζει κανέναν ρόλο αν με ψήφισες, αν δεν με ψήφισες, ακόμη κι αν με θεωρούσες καραγκιόζη. Θα είμαι ευρωβουλευτής για ούλον τον λαό της Κύπρου. Θα κάνω λάθη, αλλά θα τα αφήνω να γίνονται ο δάσκαλός μου. Στο χέρι μας να ανοίξουμε την πόρτα για να δροσιστούμε...”, είπε στη (γραμμένη) επινίκια

διακήρυξή του, διανθισμένη με θέσεις υπέρ “άμεσης δημοκρατίας” και με σχέδια για συγκρότηση δικής του πολιτικής ομάδας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο! Ο Φειδίας δεν φοβάται αυτούς που τον θεωρούσαν καραγκιόζη. Αλλά ο χρόνος θα δείξει αν θα αντέξει στις πιέσεις του βαθέος “συστήματος” οι οποίες μετατρέπουν ακόμη και αθώους καραγκιόζηδες σε κυνικούς γελωτοποιούς της εξουσίας».

https://www.efsyn.gr/politiki/prosopiki-ypothesi/436708_o-ekriktikos-infloyenser-tis-bathias-kyproy
Μανωλάκης ο Βομβιστής

ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΠΑ **(3 Σεπτεμβρίου 1929-14 Σεπτεμβρίου 2022)** **& ΜΑΝΟΣ ΚΑΤΡΑΚΗΣ** **(14 Αυγούστου 1908-2 Σεπτεμβρίου 1984)** **του Θωμά Αθ. Αγραφιώτη**

Η Ειρήνη Παπά ήταν μια εμβληματική Ελληνίδα ηθοποιός, με την οποία η ελληνική υποκριτική κόσμησε το διεθνή κινηματογράφο, όπως φυσικά και τον ελληνικό, αφήνοντας εποχή στο θέατρο και ειδικότερα στην αρχαία τραγωδία (κάτι το οποίο εξάλλου αποτυπώθηκε με πολύ μεγάλη επιτυχία και στον κινηματογράφο).

Η κινηματογραφική πορεία της Ειρήνης Παπά ξεκινάει παράλληλα με τα πρώτα κινηματογραφικά βήματα της Φίνος Φιλμ και με δύο από τις πρώτες και πιο μνημειακές (αν και κάπως άγνωστες σήμερα) ταινίες της: «Χαμένοι άγγελοι» του Νίκου Τσιφόρου στα τέλη της δεκαετίας του 1940 και στο ρόλο μιας μοιραίας γυναίκας (πλάι στους Χρήστο Τσαγανέα και Μίμη Φωτόπουλο), όπως επίσης και στις αρχές της δεκαετίας του 1950 τη «Νεκρή Πολιτεία» του Φρίξου Ηλιάδη στο ρόλο μιας άτυχης νεαρής κοπέλας στο πλάι του Νίκου Τζόγια και του Γιάννη Αργύρη.

Η συνεργασία της με την εταιρεία της Φίνος Φιλμ θα μπορούσε εκείνη την περίοδο να δώσει μια τρίτη ταινία, αλλά τελικά για το ρόλο μιας άλλης μοιραίας γυναίκας επιλέχθηκε η Άννα Καλουτά στην ταινία «Εκείνες που δεν πρέπει να αγαπούν» του Αλέκου Σακελλάριου.

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1950, η Ειρήνη Παπά εμφανίστηκε σε αρκετές ταινίες του ιταλικού κινηματογράφου, χωρίς όμως να απουσιάσει εντελώς από την ελληνική κινηματογραφική δράση, καθώς στα τέλη της ίδιας δεκαετίας αφήνει το αποτύπωμά της σε ταινίες γύρω από το 1821:

Στο ρόλο της κυρά-Φροσύνης στη «Λίμνη των Στεναγμών» του Γρηγόρη Γρηγορίου και στο ρόλο της «Μπουμπουλίνας» στην ομώνυμη ταινία του Κώστα Ανδρίτσου. Παράλληλα, για την ιστορία, να αναφέρουμε ότι δοκιμάζει τις δυνάμεις της και στην κωμωδία «Ψιτ, κορίτσια» στο πλάι του Ανδρέα Μπάρκουλη.

Με την αυγή της δεκαετίας του 1960, η κινηματογραφική καριέρα της Ειρήνης Παπά εκτινάσσεται στην κυριολεξία χάρη σε δύο πολύ σπουδαίες ταινίες: Η πρώτη είναι η «Αντιγόνη» του Γιώργου Τζαβέλλα, στην οποία η Ειρήνη Παπά επιβάλλεται στο ρόλο της ομώνυμης ηρωίδας στο πλάι του Κρέοντα (Μάνος Κατράκης) σε μια ταινία που επιβεβαίωσε την υποκριτική δύναμη της Παπά στην αρχαία τραγωδία (και όχι μόνο φυσικά).

Η δεύτερη ταινία είναι η θρυλική πολεμική περιπέτεια «Τα κανόνια του Ναβαρόνε» του Τζι Λι Τόμπσον, με την Ειρήνη Παπά να στέκεται επάξια πλάι στους Γκρέγκορ Πεκ, Ντέιβιντ Νίβεν, Άντονι Κουήν και Στάνλεϋ Μπέηκερ (αν και προσωπικά είχα κάπως απογοητευτεί, ακούγοντας την ίδια την Παπά σε μια τηλεοπτική

συνέντευξή της προ 30 περίπου ετών να μιλάει κάπως απαξιωτικά για την εν λόγω ταινία).

Με τα «Κανόνια του Ναβαρόνε» πάντως άνοιξε ο δρόμος για την αναγνώρισή της από το ευρύ διεθνές κοινό σε μια ταινία που πρόβαλε και την Ελλάδα στο εξωτερικό. Από την άλλη όμως και η «Αντιγόνη» άνοιξε το δρόμο στην Ειρήνη Παπά για τη συνεργασία της με τον Μιχάλη Κακογιάννη, με τον οποίο συνεργάστηκε σε αρκετές ταινίες, από τις οποίες ξεχωρίζει αρχικώς η τριλογία: «Ηλέκτρα», «Τρωάδες» και «Ιφιγένεια».

Αν ο Γιώργος Τζαβέλλας είχε τολμήσει (επιτυχώς) να πειραματιστεί με ένα από τα πιο δύσκολα έργα του Σοφοκλέους (και θεματικώς μάλιστα σε μια πολύ δύσκολη εποχή για την ελληνική πολιτική ζωή), ο Μιχάλης Κακογιάννης επενδύει στον Ευριπίδη σε μια συνεργασία (κατ' ουσίαν) με τον Τζαβέλλα, αν σκεφτεί κανείς πως η «Ηλέκτρα» γυρίζεται ακριβώς ένα χρόνο μετά από την «Αντιγόνη» και πως (με ενδιάμεσες τις ξενόγλωσσες «Τρωάδες») η «Ιφιγένεια» γυρίζεται το 1977, δηλαδή λίγο μετά από τον ξαφνικό θάνατο του Γιώργου Τζαβέλλα, ο οποίος (από το τότε νευραλγικό πόστο που του είχε αναθέσει η πρώτη μεταπολιτευτική κυβέρνηση Καραμανλή) έδωσε μεγάλο αγώνα για την αναβάθμιση της ελληνικής κινηματογραφίας γενικά, αλλά και για το γύρισμα της «Ιφιγένειας» ειδικότερα.

Επιστρέφοντας στη δεκαετία του 1960, η Ειρήνη Παπά συνεργάζεται με τον

ΗΛΕΚΤΡΑ

Κακογιάννη και σε ταινίες άλλης θεματικής, όπως στο θρυλικό έργο «Αλέξης Ζορμπάς» (1964), στο οποίο η Ειρήνη Παπά ως χήρα γίνεται διάσημη και πάλι στο πλευρό του Άντονι Κουήν, όπως δηλαδή και στα λίγο προγενέστερα «Κανόνια του Ναβαρόνε».

Η καριέρα της Παπά εκτινάσσεται ακόμα ψηλότερα με τη συμμετοχή της στη θρυλική ταινία «Z» του Κώστα Γαβρά, στα τέλη της δεκαετίας του 1970, απλώνοντας την ερμηνευτική της γκάμα και τις θεματικές των ταινιών στις οποίες συμμετείχε. Στη δεκαετία του 1970, εκτός από τις «Τρωάδες» και την «Ιφιγένεια» ξεχωρίζει μια ακόμα ταινία της Ειρήνης Παπά, η οποία είναι τελείως άγνωστη σε εμάς: «Ο Λέων της Αραβίας» και πάλι στο πλευρό του Άντονι Κουήν. Όχι, να μην προτρέξετε να μπερδέψετε την ταινία αυτή με τον περίφημο «Λώρενς της Αραβίας» του Ντέιβιντ Λην.

«Ο Λέων της Αραβίας» (1976) είναι μια αυθαίρετη (προφανώς για εμπορικούς και όχι μόνο λόγους) μετάφραση του πρωτότυπου αγγλικού τίτλου «The Message» του Μουσταφά Ακκάντ (ήταν ο παραγωγός της ταινίας του Τζων Κάρπεντερ «Η νύχτα με τις μάσκες»-«Halloween», μια ταινία χαμηλού οικονομικού προϋπολογισμού, που έγινε τεράστια εμπορική επιτυχία και άφησε τότε υπερκέρδη).

Η σχεδόν τρίωρη ταινία «The Message» (ελληνιστί «Το Μήνυμα») του Μουσταφά Ακκάντ είχε ως δεύτερο τίτλο το «Mohammed, Messenger of God» και είχε ως κεντρικό πρωταγωνιστή

τον Προφήτη Μωάμεθ, μια ταινία που παραμένει σχεδόν άγνωστη στην Ελλάδα και στη φιλμογραφία της Ειρήνης Παπά.

Η Παπά στα τέλη της ίδιας δεκαετίας πάντως συμμετέχει και στην επώνυμη ιταλική ταινία «Ο Χριστός σταμάτησε στο Έμπολι» με τον Τζιαν Μαρία Βολοντέ (γνωστό και από τη συνεργασία του με τον Θόδωρο Αγγελόπουλο), που παρά τον τίτλο της είναι περισσότερο πολιτική ταινία (παρά βιβλική).

Στο πρώτο μισό της δεκαετίας του 1990, η Ειρήνη Παπά συνεργάζεται για μια ακόμη φορά με τον Μιχάλη Κακογιάννη και με την ταινία «Πάνω, κάτω και πλαγίως» στο πλάι του Στράτου Τζώρτζογλου και με την αυγή της νέας χιλιετίας εμφανίζεται και στην επώνυμη και ελληνικού ενδιαφέροντος ταινία «Το μαντολίνο του λοχαγού Κορέλι».

Η Ειρήνη Παπά εμφανίστηκε και σε πολλές ακόμα ξένες ταινίες (από ιταλικές ταινίες μυθολογίας μέχρι και ταινίες της εταιρείας Ντίσνεϋ), για να παραμείνει για πολλά χρόνια ως ένας ζωντανός ελληνικός θρύλος, μια και «έφυγε», στις 14 Σεπτεμβρίου 2022, σε ηλικία 93 ετών (είχε γεννηθεί στις 3 Σεπτεμβρίου 1929).

Το να μιλήσει κανείς για το κινηματογραφικό μεγαλείο του **Μάνου Κατράκη** μέσα σε λίγες σειρές, είναι σίγουρα κάπως άδικο για έναν ηθοποιό, που θριάμβευσε στο θέατρο.

Βλέποντάς τον, στην πρώτη μου παιδική ηλικία, να πρωταγωνιστεί σε ελληνικές δραματικές ταινίες, θυμάμαι πως με συγκλόνιζε με τη σκληρότητα, την αυστηρότητα και την αγριάδα των ρόλων του.

Ο επιθετικός τόνος της φωνής του και η δριμύτητα, με την οποία εξαπέλυε τους λόγους του, με είχαν πείσει ότι πρόκειται για ένα «κακό» άτομο, πράγμα που αποδείκνυε τις εξαιρετικά υψηλές υποκριτικές του ικανότητες.

Ακούγοντας, μάλιστα, στο κρατικό ραδιόφωνο το βράδυ της 2ας Σεπτεμβρίου 1984 (Κυριακή έπεφτε, θαρρώ) ότι ο Μάνος Κατράκης πέθανε, είχα νιώσει μια κάπως ελαφριά ανακούφιση, γιατί θεωρούσα (με το παιδικό οχτάχρονο μυαλό που είχα) ότι πέθανε ένας πολύ «κακός» άνθρωπος.

Βλέποντάς τον, μάλιστα, μετά από χρόνια, σε ένα ρόλο πιο ανάλαφρο, κάπου άρχισα να υποπτεύομαι ότι δεν ήταν μονοδιάστατα κακός, με τη μανιχαϊστική έννοια του όρου.

Δεν θα τον ξεχάσω, π.χ., ποτέ μου ως γιατρό του Κώστα Χατζηχρήστου, στην ταινία: «Ο κακός, ο ψυχρός και ο ανάποδος» του Ερρίκου Θαλασσινού, να βγάζει μια ειλικρινή αγάπη, με θέρμη και γλυκύτητα για τον ασθενή του.

Μιλάμε για ασήμαντους ίσως ρόλους για έναν ηθοποιό, που έδρεψε δάφνες π.χ. ως Οιδίποδας Τύραννος στο θέατρο, ως ΚρέοΑντας στην κινηματογραφική «Αντιγόνη» του Γιώργου Τζαβέλλα ή δίνοντας το παρών στην «Ηλέκτρα» του Μιχάλη

ΜΑΝΟΣ ΚΑΤΡΑΚΗΣ

Ταξίδι στα Κύθηρα

Κακογιάννη. Ο Κατράκης όμως κέντριζε πάντοτε το ενδιαφέρον ακόμα και σε δεύτερους ρόλους, όπως π.χ.:

Ως ο συνήγορος υπεράσπισης της αδικώς κατηγορούμενης Φλωρέττας Ζάννα στο «Κατηγορώ Τους Ανθρώπους» του Ντίνου Δημόπουλου.

Ως ο πατέρας του Κώστα Πρέκα στην ξεχασμένη δυστυχώς «Ζούγκλα των πόλεων» του Σταύρου Τσιώλη.

Ως ο Ιερέας που «ακουμπάει τα Άγια Σκεύη, τα μόνα που σώθηκαν από το διωγμό, στη νέα γη της προσφυγιάς» στο «Διωγμό» του Γρηγόρη Γρηγορίου ή και ως «υπέργηρος ασκητής» Ιερωμένος στον «Αδερφό Άννα» και πάλι του Γρηγόρη Γρηγορίου.

Ως ο φουκαράς απατεώνας στην κορυφαία ταινία «Συνοικία το Όνειρο» με σκηνοθέτη και πρωταγωνιστή τον Αλέκο Αλεξανδράκη.

Ως ο Εβραίος έμπορος στην ταινία «Τόσα όνειρα στους δρόμους» του Παναγιώτη Κωνσταντίνου ή ως ο απατημένος σύζυγος της Ζωής Λάσκαρη στην «Ιστορία μιας Ζωής» του Γιάννη Δαλιανίδη.

Ως συμπρωταγωνιστής του Νίκου Ξανθόπουλου στην «Ξεριζωμένη γενιά» του Απόστολου Τεγόπουλου, αγγίζοντας με την αγάπη του τις καρδιές των θεατών.

Ως ένας εκ των πρωταγωνιστών στις κορυφαίες ταινίες του Βασίλη Γεωργιάδη: «Τα κόκκινα φανάρια» και «Το χώμα βάφτηκε κόκκινο», οι οποίες αγγίζανε το Όσκαρ.

Μέσα στην πλούσια κινηματογραφική του καριέρα, ο Μάνος Κατράκης ενσάρκωσε τον Κολοκοτρώνη στη «Δίκη των Δικαστών» του Πάνου Γλυκοφρύδη και συμβόλισε επίσης γενικότερα την ελληνική λεβεντιά στον επικό «Μαρίνο Κοντάρρα» του Γιώργου Τζαβέλλα.

Υποδύθηκε μέχρι και τον προδότη σε «Αυτούς που μίλησαν με το θάνατο» του Γιάννη Δαλιανίδη ή τον κυνικό Χορστ Ρίχτερ στο «Ορατότης μηδέν» του Νίκου Φώσκολου.

Εκπροσώπησε την Κρήτη, παίζοντας λιτά και πειστικά τον παλιό συμπολεμιστή του Βενιζέλου στο τέλος του έργου «Ελευθέριος Βενιζέλος: 1910-1927» του Παντελή Βούλγαρη, ενώ έστω και φευγαλέα έπαιξε και τον ίδιο τον Ελευθέριο Βενιζέλο (ή έστω τον απόηχό του ως πλάσμα της φαντασίας) στην «Αλική Δικτάτωρ» του Τάκη Βουγιουκλάκη.

Ο κακός, ο ψυχρός και ο ανάποδος

Εντυπωσίασε μέχρι και ως Θεός Πάνας στο «Ένας Ντελικανής» του Μανώλη Σκουλούδη.

Συγκίνησε ως εμψυχωτής του Διονύση Παπαγιαννόπουλου (και κατατρεγμένος από τους Γερμανούς) στην ταινία «Το κανόνι και το αηδόνι» του Ιάκωβου Καμπανέλλη.

Και έκλεισε την καριέρα του και πάλι μαζί με τον Διονύση Παπαγιαννόπουλο (και με συγκλονιστικό τρόπο) στο «Ταξίδι στα Κύθηρα» του Θόδωρου Αγγελόπουλου.

Επιβλήθηκε σαν συμπέρασμα ως μία βροντόφωνη ψηλόλιγνη φιγούρα ή και μόνο με τη φωνή του, έτσι ώστε σαν να τον ακούω ακόμα και τώρα στην «Κατάχρηση

Ταξίδι στα Κύθηρα

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΦΩΤΗ ΠΛΕΣΣΑ ΣΤΗΝ ΑΜΑΛΙΑΔΑ του Κωνσταντίνου Τσιαγά

Μολονότι ευρισκόμεθα στις αρχές Ιουνίου, η σημερινή κυριακάτικη επίσκεψή μας στην Αμαλιάδα χαρακτηρίζεται από υψηλή, πολύ υψηλή θερμοκρασία. Το ραντεβού μας με τον Φώτη Πλέσσα είναι για τις 11.00 και εγώ κατευθύνομαι πεζός από το κτήριο του ΟΤΕ προς την πλατεία Καλίτσα, πλησίον της οποίας ευρίσκεται

το εργαστήριο του αγαπημένου λαϊκού καλλιτέχνη. Ο κ. Πλέσσας με περιμένει στην είσοδο και με καλωσορίζει σε ένα μικρό χώρο πνιγμένο από ρεκλάμες, φιγούρες, ποδιές, πινέλα και άλλα караγκιοζοπαιχτικά εργαλεία. Με ρωτάει αν θέλω καφέ, βολεύομαι σε ένα καρεκλάκι που μου προσέφερε και αρχίσαμε μια κουβέντα που διήρκεσε μιάμιση περίπου ώρα.

Καπνίζει αδιάκοπα, ενώ πίσω του κρέμεται έτοιμη μια ρεκλάμα του «Θησέα και του Μινώταυρου», ενώ συγχρόνως ετοιμάζει για παραγγελία άλλες δύο: Την «Γενοβέφα» και τον «Αθανάσιο Διάκο». Γνωρίζω καλά ότι αρκετοί караγκιοζοπαίχτες παραγγέλνουν διάφορα πράγματα στον κ. Πλέσσα (σαράγια, φιγούρες, ρεκλάμες) και το γεγονός επιβεβαιώνεται από πολλές κλήσεις, που εδέχθη κατά τη διάρκεια της συζητήσεως από караγκιοζοπαίχτες. «Να βγουν αξιόλογοι караγκιοζοπαίχτες με τον πήχη ψηλά. Να δουλεύουν «κυριλάτα», διότι ο караγκιοζοπαίχτης δεν είναι διακονιάρης, είναι καλλιτέχνης», αναφέρει, μεταξύ των άλλων, όταν τον ρωτώ προβοκατόρικα για συναδέλφους, που χτυπούν πιάτσες σε εξευτελιστικές τιμές. Γενικότερα, δεν μασά τα λόγια του στα θέματα της δουλειάς του. «Είμαι σχεδόν πενήντα χρόνια στο χώρο και εξακολουθώ να προσφέρω, να εμπνέω και νεότερους καλλιτέχνες, με τη δουλειά μου, οι οποίοι μου παραγγέλνουν πράγματα» (δεν χρειαζόταν να μου το πει, το τηλέφωνο χτυπά εκ νέου για παραγγελίες), οπότε, ωςότου ολοκληρωθεί το τηλεφώνημα, σηκώνομαι και χαζεύω, όσο βέβαια το επιτρέπει η στενότητα του χώρου.

Η αλήθεια είναι ότι αναφέραμε ονομαστικά παραδείγματα Καραγκιοζοπαιχτών-μελών του Σωματείου και μη, τα οποία έχουν εκδηλώσει και εκδηλώνουν ανάλογες συμπεριφορές, ωστόσο ο κύριος Πλέσσας συνεχίζει με τη συνταγή, που κληρονόμησε από τον πατέρα του: Πράγματι, η ατζέντα είναι γεμάτη από παραστάσεις σε μόνιμα στέκια της περιοχής, ωστόσο μου ανακοινώνει ότι θα παίξει, μεταξύ των άλλων, σε Καλάβρυτα, Τρίπολη και Σπάρτη. Όποιος επισκεφθεί την Ηλεία, κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, έχει την ευκαιρία να τον απολαύσει, σχεδόν καθημερινά, σε διαφορετικό στέκι. Στο σημείο αυτό, αναφέρεται στο γιο του, Χρήστο, ο οποίος εδώ και ένα χρόνο έχει μετοικήσει στην Κύπρο, εγκαταλείποντας προσωρινά τη λαϊκή μας τέχνη, εντούτοις όμως αποτελεί την τρίτη γενιά της οικογενείας, γενάρχη της οποίας υπήρξε ο Αντώνιος.

Του ζητώ να κάνει ένα σχόλιο, επ' αφορμή της συμπληρώσεως ενός έτους από το φευγιό του Θανάση Σπυρόπουλου: «Ένας θαυμάσιος καλλιτέχνης, ένας θαυμάσιος χαρακτήρας, είχε συναδελφικές, φιλικές σχέσεις με τον πατέρα μου και όποτε περνούσε από εδώ,

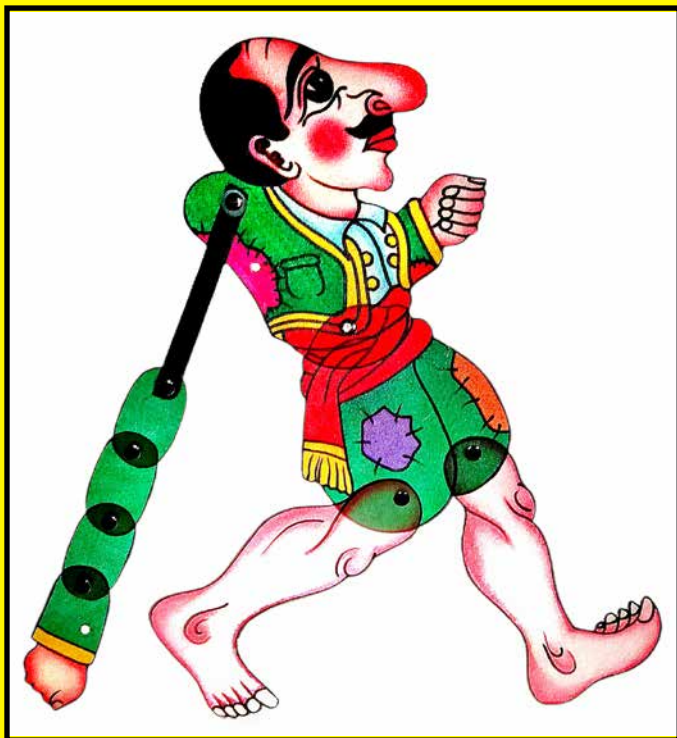

ερχόταν πάντοτε στο σπίτι να φάνε όλοι μαζί». Κάθε θάνατος συναδέλφου είναι μια απώλεια, οπωσδήποτε, σημειώνει λίγο αργότερα, ενώ, συνεχίζων το κάπνισμα, μου αναφέρει ότι μαζί με αυτόν έμειναν πλέον ο Τάκης Παλαιοθόδωρος και ο Πάνος Καπετανίδης, εκ των παλαιών καραγκιοζοπαιχτών...

Επανερχόμεθα στη σύγχρονη κατάσταση. Ο Φώτης Πλέσσας διατήρησε, πάντοτε, τον παραδοσιακό χαρακτήρα του Θεάτρου Σκιών. Μου αναφέρει χαρακτηριστικά ότι ο Καραγκιόζης είναι Έλληνες-Τούρκοι, σαράι και καλύβα: «Όλα τα υπόλοιπα είναι ανεπίτρεπτα, σαχλαμάρες», σχολιάζει, αναφορικά με παραστάσεις, όπως «Ο Καραγκιόζης master-chef» κτλ.. Πράγματι, βλέποντας ρεκλάμες στα καλοκαιρινά του στέκια, διατήρησε πάντοτε τα παλαιά πρότυπα. Βεβαίως, μπορεί κανείς να ισχυρισθεί ότι το κοινό αποφασίζει κάθε φορά για το τι είδους θέαμα θα επιλέξει...

Η κουβέντα με αυτούς τους ανθρώπους δεν τελειώνει ποτέ. Με παροτρύνει να ξανάρθω και του το υπόσχομαι, καθώς κάθε φορά που συναντά κανείς αυτούς τους ανθρώπους, η ψυχούλα του κερδίζει έστω κάτι. Το ταξίδι στον υπέροχο κόσμο του Καραγκιόζη συνεχίζεται...

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ 3

**Ζωγραφιά ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΚΡΙΒΟΥ
Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΤΗΣ ΣΚΙΑΘΟΥ**

Ζωγραφιά ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΑΣΙΟΥ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ 4

«Η ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΣΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΚΙΩΝ»

του Μιχαήλ Ν. Ζαχαρή

Στον πλανήτη Γη, ένα φαινόμενο παρατηρείται από τα αρχαία χρόνια έως τα σημερινά και ποιο είναι αυτό; Η λεγόμενη «πάλη των τάξεων». Αυτό το φαινόμενο, ακριβώς, υπάρχει έντονα αποτυπωμένο στον Καραγκιόζη, ξεκινώντας πρώτα-πρώτα από τον πατέρα του νεοελληνικού Θεάτρου Σκιών, τον Μίμαρο (κατά κόσμον Δημήτριο Σαρδούνη).

Πρωτοπόρος και καινοτόμος καθώς ήταν, με έντονο το επαναστατικό και πατριωτικό του συναίσθημα, κατάφερε με μια του κίνηση να απεικονίσει στον

μπερντέ του Καραγκιόζη την ταξική αντίθεση, βάζοντας στην αριστερή μεριά του μπερντέ την καλύβα του Καραγκιόζη και στη δεξιά μεριά του το σεράι του Πασά.

Η παράγκα; Η φτωχολογιά, ο Λαός!

Το σεράι; Η εξουσία, η Πλουτοκρατία!

Και αυτό είναι μόνο η αρχή! Σε πόσα και πόσα έργα, δεν θα δούμε το έντονο φαινόμενο της ταξικής αντίθεσης; Της πάλης των τάξεων, στην οποία ο πάμπλουτος μονάρχης εικονίζεται (συνήθως) ως πασάς και καταπιέζει και υποδουλώνει τον ελληνικό λαό, που εικονίζεται ως Καραγκιόζης;

Πώς αποδεικνύεται το φαινόμενο αυτό; Όχι από θεωρίες και φιλολόγια των καραγκιοζολόγων, αλλά από τα ίδια τα έργα, που γέννησαν οι δάσκαλοί μας και μας τα άφησαν παρακαταθήκη.

Όταν η εξουσία (ο Πασάς) επιτίθεται λεκτικά έναντι στο λαό (Καραγκιόζη), τα ψωμιά του είναι μετρημένα, καθώς δεν μπορεί να τα βάλει με τον Μέγα Θυμόσοφο του γένους, τον αλογόκριτο επαναστάτη Καραγκιόζη! Ο Καραγκιόζης, τετραπέρατος καθώς είναι, τον αποστομώνει και τον συνθλίβει, δείχνοντας την πνευματική ανωτερότητά του και όχι την κοινωνική, ο Πασάς είναι έτοιμος να χρησιμοποιήσει το «βούρδουλα», για να τον συνετίσει... Αλλά συνετίζεται ο Καραγκιόζης μας; Όσους «Δερβέναγες» και να βάλει να τον ξυλοφορτώσουν, τόσο η φωνή του δυναμώνει!

Ας κάνουμε μια αναφορά στον «Καραγκιόζη Φούρναρη». Ένα έργο γνωστό σε όλους και με τεράστια δυναμική. Έργο του Μίμαρου!

Εδώ, ο Πασάς θεωρώντας δεδομένη την εξουσία του, τη χρησιμοποιεί, όχι προς όφελος της κοινωνίας, αλλά για να ικανοποιήσει το στομάχι του.

Ο Καραγκιόζης, ενώ αρχικά φαντάζει ανίσχυρος απέναντι στη δύναμη της εξουσίας, στο τέλος, είναι αυτός, που κινεί τα νήματα και επιβάλλεται στον Πασά.

Ο Καραγκιόζης βγαίνει νικητής, με το κοφτερό του μυαλό να μεγαλουργεί και η εξουσία να σιωπά από ντροπή και να παίρνει το δρόμο της. Θα βρει τρόπο ο Πασάς να ανταποδώσει στον Καραγκιόζη την τόσο μεγάλη ήττα του, αλλά ο καμπούρης μας δεν θα έχει πει την τελευταία του λέξη...

Θα μπορούσαμε να μιλάμε για ώρες για την κοινωνική αδικία, την ανάγκη των πολλών για δικαιοσύνη, την πάλη των τάξεων, που συνεχώς συγκρούονται, αλλά ας αφήσουμε και κάτι για μια άλλη φορά.

Ο Καραγκιόζης μας, πάντα, θα μάχεται ενάντια στην κοινωνική αδικία, πλάι στους φτωχούς, τους αδυνάτους και τους αγανακτισμένους, αντίπερα από τους μονάρχες, τους

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ 5

Ύπαρξη '24

Ύπαρξη '24, το πρωτότυπο έργο του Νίκου Αργυρόπουλου έρχεται αυτόν τον Οκτώβριο από το Θίασο Σκιών του Μιχάλη Ζαχαρή, στο θέατρό του, στην οδό Γερβασίου Γρεβενών 250, στην Νίκαια. Μείνετε συντονισμένοι!

